

2018. április – XVI. évfolyam 2. szám

A szegedi piaristák lapja

PIÁR FUTTÁR

HÍV A TERMÉSZET!

em ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendelek, hogy menjetek, teremjetekek gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya, amit a nevemben kértek tőle. Ezt a parancsot adom nektek: szeressétek egymást!

(János evangéliuma 15. fejezet)

május első vasárnapja

**ANYÁK
NAPJA**

Tulajdonképpen minden leány, rejtett magában a boldogság emlék lenni, és a kinyitások a bűnök, de ha ez a vér már most belesse a körülől a ruhát, utána úgynevezett a mindenre kenyereket. Nem is a szép személt. De hát össze vagyunk kötve, s mely csak nem is így, mert a hűgőresek vagy a szeretők nem csak a részekkel, melyek neve, hosszúság, lakóhely, s tere, s szem, ugról a világon, hanem jóval nagyobb részekkel vagyunk összekötve, ami csak azai mindent. Így a vagy jógato, valami kiterjedt, mindenről, mindenről, sőtől, hátról, előtől, jobbról, és csodából, valami kenyere, ami nélkül most mi nem lehet volna meglenni. - O. Gy.

**NON EST
VOLENTIS
NEQUE
CURRENTIS
SED MISERENTIS
DEI**

A SZEPIPRESS jelenti

Nógrádi Bence 9. A osztályos diákunk kimagasló eredményeket ért el a Rövidpályás gyorskorcsolya-Junior Európa Kupán 2018. március 23-25-e között: 1500 méteren 3., 500 méteren 2., 1000 méteren 2. és összesítésben 2. helyezett lett.

Zsoldos Dávid, 7. A osztályos tanuló a három évente megrendezett XIV. Országos Gítárversenyen 1. helyezést ért el a saját korcsoportjában. A verseny kétfordulós volt: a váci elődöntőből lehetett továbbjutni a döntőbe.

2018. március 25-én a ki-egyezés és dualizmus kora művelődéstörténeti országos vetélkedőn V. helyezést ért el iskolánk csapata. Csapattagok: Bali Erika, Miklós Ádám Pál és Odobina András. Felkészítő tanár: Károlyi Attila.

2018. április 28-án öregdiák-találkozót szervezünk. Jelentkezés, érdeklődés a zsova@szepi.hu címen.

2018. április 30-án (hétfő) és május 1-jén (kedd) tanítási szünet lesz.

Aballagás május 5-én (szombat) lesz. Május 7-9. (hétfő, kedd, szerda) között zajlanak az írásbeli érettségik iskolánkban. A 7-11. évfolyamok osztálykiránduláson vesznek részt.

10 tuti tipp az írásbeli érettségihez

A középiskolában eltöltött 4 vagy 6 évnek rengeteg öröme, bánata, tanulsága van. Főleg egy piarista iskolában, ahol a tanórák mellett túrák, kulturális programok, sportbajnokságok és nagyszünetes versenyek próbálják szebbé tenni a diákok mindennapjait. És ez így is van jól.

De azért ne felejtjük el, hogy a középiskolát lezáró, legfőbb vizsga, amelyen lehetőségünk van számot adni arról, mennyi minden szorult belénk matek-, irodalom- és sok más órában, az mégiscsak az érettségi.

Az írásbeliket megelőző héten még tanítás, szerenád és ballagás van, tehát erre első látásra nincs idő tanulni, mint a szóbelikre. De most, az írásbelik előtt szűk egy hónappal mégis megpróbáltam pár tippet összeszedni annak érdekében, hogy a mindenkori végzősök minél többet kihozzanak magukból.

1. Érdemes tanulni! Hát igen. Az élet kegyetlen, és semmit nem adnak ingyen (kivéve a sört, ha megváltástjuk az MKKP-t). Amint már mondtam, a legjobb, ha már a középiskola kezdetétől sem az a célod, hogy kettessel átcsusszanj a TZ-ken, hanem hogy minél átfogóbb ismereteket szerezz az adott tantárgyból. Ha emeltesz, akkor ez rád hatványozottan igaz!

2. Ne izgulj! Végül is csak az egyetemi/főiskolai továbbtanulásod múlik rajta... Viccet félretéve, természetes, hogy ilyenkor izgulsz, és tudom, hogy ezt könnyű mondani. Az igazat megvallva én is borzasztóan izgultam, de nem érdemes nagyon rágórcsölni. Annyira azért nem fog fájni. Csak egy kicsit...

3. Figyelj oda! Ha már bent vagy a teremben, és előtted van a feladatlap, akkor már csak azzal foglalkozz! A vallásosabb beállítottságú diákok előtte elmondhatnak egy Miatyánkot – az sosem árt –, de egyébként attól a pillanattól kezdve, hogy megkaptad a papírt, egészen odáig, hogy beadod, semmi mással ne foglalkozz! Zárd ki a külvilágot, az esti focimeccset, a felügyelő tanárt, a szirénázó menőautót. A dekoncentráltóság ilyenkor súlyos következményekkel járhat.

4. Ne kapkodj! A legtöbb írásbeli vizsga három órára, az emelt általában négyre. Tapasztalataim szerint ez elegendő idő. Nem kell túl sokat teketóriázni se, de a kapkodásban nagyon sok hibalehetőség rejtőzik.

5. Használd a fejed! Az írásbelin elvárnak valamennyi lexikális tudást, ez igaz. A legfontosabb ellenben az, hogy a tudást, amit megszerzettél, használni is tudj. Ezt hívják

gondolkodásnak. Kreatívna kell lenned. Ha egy feleletválasztós kérdésnél nem vagy biztos a válaszban, akkor próbáld meg logikusan kizárni lehetőségeket. Ne ijedj meg, ha egy fogalom-definíció összekötős feladatnál nem ismeresz egy fogalmat! Először írd be, amit biztosan tudsz, utána hagyatkozz a józan eszedre. Ez nemcsak az érettségiben, de az élet többi területén is fontos.

6. Ellenőrizd magad! Természetes, hogy stresszhelyzetben hirtelen leírsz valamit, ami rossz: helyesírási hibát, számolási hibát, évszámot. Nincs ezzel semmi baj. De könyörgöm! Mielőtt beadod a dolgozatodat, szánj rá három percet, hogy átfusd, és ellenőrizd magad! Remélhetőleg észre fogod venni a hibáidat, mert ha nem, akkor a javító tanár fogja észrevenni. És ő kijavítja. Pirossal...

7. Ne hagyd üresen mezőt! Matematikailag ez a legrosszabb, amit csinálhatsz, még akkor is, ha fogalmad sincs a helyes válaszról. 100% pontvesztés. Inkább írd be akármilyen butaságot, legalább matematikai esélyt adsz magadnak a pontra. Esetleg megnevetted a javító tanárt.

8. Használd ki az időt! Még ha órákkal a beadási határidő előtt is készülnél el a feladattal, akkor is érdemes átfutni minél többször, megpróbálni felidézni a helyes megoldásokat a tudattalanod legmélyebb bugyiraiból. Természetesen, ha már nagyon nem tudsz rajta javítani, és elegendő van az egészségből, akkor beadhatod hamarabb is.

9. A reboot segít! Természetes reakció, hogy ilyen jellegű stresszhelyzetben nem tudsz elindulni, vagy éppen megakadtál a gondolatmenetben. Nekem ilyenkor segített az, ha kikéredzkedtem WC-re, megmostam az arcomat, szóval tartottam egy kis szünetet. Ez főleg egy hosszabb emelt érettségiben számít, ahol négy óráig jár az agyad. Neki is fontos néha a szünet. Ha „újraindul”, talán hatékonyabban működik majd.

10. Bíz a tanáraid jóindulatában! Hidd el, hogy nem azért tanítottak éveken keresztül, hogy az utolsó megmérettetésen megszívassanak. Ha bízol abban, hogy jóindulatúan javítanak, az sokban megkönnyíti azt a kb. egy hónapot, amíg megtudod az írásbeli eredményét. Nekik is fontos az, hogy sikeresen érettségizz, továbbtanulj, sikeres legyél. Bárhogy is mutatták ki ezt az elmúlt években.

Nagy Csongor, szerzetesjelölt,
tavaly érettségizett tanuló

IMPRESSZÓ PIÁR FUTÁR A szegei piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – KIADÓ Dugonics András Piarista Gimnázium a Dugonics András Alapítvány támogatásával. Számlaszám: 10402805-28012423-00000000 – FELELŐS KIADÓ Jusztináné Nedelkovic Aliz – SZERKESZTŐ Boldog Zoltán – NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS Férc Szemes Áron – SZERKESZTŐSÉG 6724 Szege, Bálint Sándor u. 14., Tel: 62/549-090, Elektronikus levélcím: piarfutar@szepi.hu – NYOMÁS Innovariant Nyomdaipari Kft. 6750 Algyő, Ipartelep 4. – Kizárólag belső terjesztésre.

LACKFI JÁNOS: ÖRÖKKÉVALÓSÁG

Laci atya és Feri atya már a szemináriumban is jóban voltak, nem csoda hát, ha megőrültek

3

2 in 1

Lelkigyakorlat és osztálykirándulás a Vajdaságban

A Rákóczi Szövetség támogatásával március 11-én az osztálymiser után a Vajdaságba, a történelmi Magyarország déli részébe indultunk. Útvonalunk a következőképpen festett: Szeged–Belgrád–Székelykeve–Újvidék–Szabadka–Szeged. Egyszerre volt ez kirándulás és lelkigyakorlat.

A szállásunk egy többségében magyar anyanyelvűek lakta kisvárosban, Székelykeven volt, de először Szerbia fővárosát, Belgrádot vettük célba. Több órányi buszozás után végre megérkeztünk!

Több diáktársunk is van, aki vajdasági gyökerekkel rendelkezik, így előre jól felkészülhettünk az útvonal érdekes állomásaiból és látványosságaiból az ő elmondásaik alapján. Első állomásunkon Hunyadi János hadvezéri sikerének helyszínét, a nándorfehérvári várat néztük meg. Zsódi tanár úr mesélt nekünk a történelmi eseményekről, miközben a kilátásban gyönyörködtünk. Mintha a Nap is nekünk sütött volna, olyan szép időben sétálhattuk körbe a várkertet.

A vár megtekintését követően a Szent Száva-templomba mentünk el. Szent Száva (eredeti nevén Rastko Nemanjić) 1174-től élt 1236-ig. Ő a szerb államiség megteremtőjeként tisztelt, dinasztiaalapító Nemanja István szerb fejedelem legkisebb fia, az önálló szerb ortodox egyház megalapítója, továbbá az első érsek, író, fordító és törvényíró. Emellett bizánci törvénykönyvet fordított az egyházi életéről, kolostori szabályzatot és egyházi költeményeket írt.

A Szent Száva-templom egy szerb ortodox templom Vračarban, Belgrád központjában. A világ egyik legnagyobb ortodox temploma, amely egyben a világ leggrandiózusabb egyházi épületei közé tartozik. A vračari fennsíkon épült, ahol Száva földi maradványait Koca Szinán pasa oszmán nagyvezír 1595-ben elégette. Ezen a helyszínen megismerkedtünk a keleti és a nyugati kereszténység

utasításainak megfelelően párokat alakítottunk, és az általa kiadott témákról kellett beszélgetnünk, pl. a jövőnkről, a céljainkról, ezeket később csoportban is megvitatuk. Szerintem lényegesen többet tudtam meg pár emberről, és ennek nagyon örülök. Azokkal az osztálytársakkal is jókat beszélgettünk, nevettünk, akikkel iskolaidőben valahogy nem kerülünk kapcsolatba. Megnéztünk néhány inspiráló videót is, amelyek megmutatták, hogy a híres emberek is hosszú utat tettek meg a sikerük eléréséig.

A vacsora előtt elmentünk egy misére, melyet az osztályfőnök úr tartott a székelykevei plébánossal. A mise után megtekintettük a tájhozát.

Kedden reggel újabb történelmi látnivalók vártak minket, megnéztük a péterváradai erődöt, ahol a tükrök által mutatott képünket nagy élvezettel fényképeztük. Az erőd óratornya azért volt figyelemreméltó, mert a mutatóit fordítva szerel-

ték fel.

Utunkat a szecessziós épületeiről ismert Szabadkán fejeztük be március 13-án. A főtéren megtekintettük a Városházát, amely annál inkább vonzott bennünket, mert ott találtuk étkezésünk helyszínét is. Ez a három nap megint sokat adott a közös élményekhez, amelyekre majd szívesen emlékszünk vissza. Jó volt kikerülni a komfortzónánkból, és tovább ismerkedni a Kárpát-medence látnivalóival.

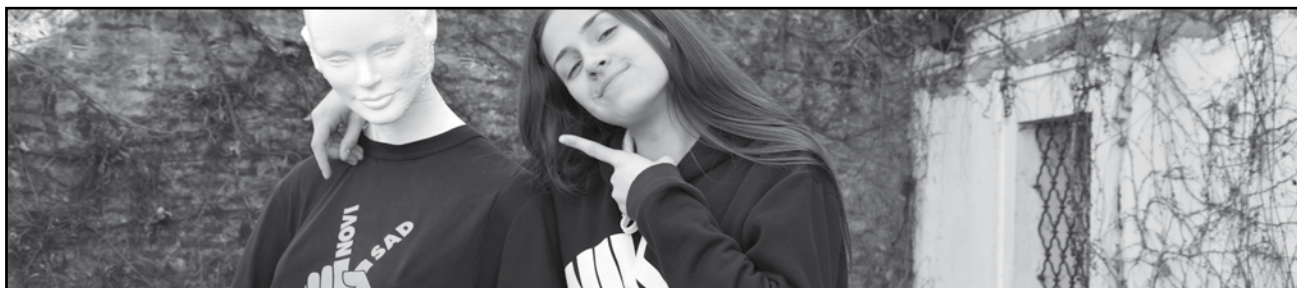
Maróti Dodó, Retkes Flóra, Ruzsáli Dénes, Schnepf Zétény (8. A)

főbb jellegzetességeivel és a különbségekkel is. Majd elindultunk a szállásadó településre, Székelykevére.

Az osztály fele panzióban, a másik fele diákszállóban kapott helyet. Ahogy beléptünk, három kölyökkutya fogadott minket. Mondani sem kell, mindenki el volt ájulva tőlük. Aznap este nagyon jól beszélgettünk, a lányok együtt táncoltak az udvaron, kutyáztunk és zenét hallgattunk. Mint mindig, a kirándulások első napján nem tudtunk időben elaludni, hiába volt a takarodó.

Másnap a reggeli után megkezdtük a lelkigyakorlatot. Az osztályfőnök úr

Boldog lélek rád csak barátok közt vár

A 9. B lelki gyakorlatának a fő célja az volt, hogy jobb közösség legyünk. Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy ennyi jó ember vesz minket körül, viszont mindenki különböző. Egymás megértése így nehéz, de nem lehetetlen. Zsódi Viktor atyának köszönhetően ez sikerült, aki több különböző feladatot hozott nekünk. Az egyiket önállóan kellett végeznünk, a másikat párosan, a harmadikat csoportosan.

Először egy bemutatkozó lapot készítettünk saját egyéniségünknek megfelelően, amit aztán párokban megbe-

széltünk. A másikban közös véleményt alkottunk értékrendünk alapján, hogy mi kell a túléléshez, ha hajótörtek vagyunk. Tulajdonságainkat és vágyainkat is megosztottuk négy szemközt. Én például olyan emberrel beszéltem, akivel az elmúlt fél évben az iskolán kívül egy percet sem sikerült.

Az is kiderült, hogy ki mit szeret sportolni, de az is, hogy kinek mik a jövőbeli tervei. Egy önismereti lapot is kitöltöttünk, amit aztán kisebb csoportokban elmondtunk egymásnak. Megnéztünk egy filmet pénteken, ami a barát-

ság lényegéről szólt. Megvittattuk, mi a jó barátság alapja, és szerintünk mi a legjobb, legfontosabb benne. Ebben a „Barátok közt” nevű lap segítette minket.

Az előttünk álló év hátralévő részéről is beszéltünk: hogy mennyi lehetőségünk is van még, és ezeket hogyan tudnánk kihasználni. Szerintem az is formálta egy kicsit az osztály néhány tanulóját, hogy a kollégisták osztálytársaiknál aludtak.

Másnap volt egy képelemzős gyakorlat, ahol mindenkinek választania kellett egy képet, és elmondania, miért így

döntött. Ebből kiderült, hogy a németesek bármit bevállalnak tanárunk kedvéért. Zsódi tanár úr beleszótt a feladatokba kedvenc komolyzenéit, amelyek hallgatása közben egy történetet kellett elképzelnünk. Utolsó feladatként egy dartstáblán kellett értékelnünk az osztályt, a módszert és a témát. Mindenki fáradtan, de legbelül mégis feltöltődve tért haza.

A visszajelzések alapján tetszett az osztálynak a másfél napos program, és több ilyen együttélést igényelnék.

Fóris Márton, 9. B

Láthatatlanok voltunk Pesten

A budapesti időszakos piarista kiállítás hosszú nyitva tartásának hála a 9. B osztálynak megadatott az a remek lehetőség, hogy február 20-án egy tanulmányi kirándulás keretében elutazhasson fővárosunkba. Így Dékány Zoltán tanár úr legendás szervezőkészségét ismét sikeresen bizonyíthatta a diákok előtt. Az osztály kísérője az a Tóth Ábrahám volt, aki a tanár úr előző osztályában koptatta a padot, de egy amerikai kalandnak köszönhetően jelenleg a 12. A osztályban várja az érettségi rohamosan közelgő napját.

Az indulás kora reggel történt a Nagyállomásról, ami többé-kevésbé

zökkenőmentesen zajlott le. A vonatút felejthetetlen élmény volt minden tanulóknak, ugyanis sokak szerint az újonnan összekovácsolódott osztály egy egészen új szintre emelte a jólét és a barátkozás fogalmát. Egy legfeljebb nyolcszemélyes fülkébe kilencen vagy akár tízen zsúfolódtak be, annak ellenére, hogy helyhiányról szó sem volt. Mindenki szabadon megtalálhatta a maga társaságát, szórakozását (a legtöbben például kártyáztak). Budapestre érkezvén az osztály rögvést a híres-neves kiállítást vette célba. Az odaút enyhén körülményes és sietős volt, ahogy az egy nagyvárosba illik, de komolyabb veszteségek nélkül értük el

a budai várat, ahol elmerültünk a piarista rend történelmének mélységeibe. A kiállítást egy szegei piarista öregdiák – Borbás Péter –, Dékány tanár úr egyik volt diákja vezette. Láthattunk régi ereklyéket, megismerhettük a régmúlt neves piaristáit, betekintheztünk a piarista szerzetesek életébe, és rengeteg érdekfeszítő történetet hallhattunk.

Ezután, hogy kitöltsük a nap hátralévő részét, meglátogattuk a Láthatatlan kiállítást. Kezdetben az osztály nagy része nem sejtette, hogy ez miről szól, de odaérvén mindnyájunknak világossá

vált, mivel is állunk szemben. Mi bizony egy kis időre vakká váltunk...

Egyszerre volt rendkívüli és lebilincselő élmény, és kiváló módja annak, hogy a vakok és gyengénlátók segítségének fontosságára felhívják a figyelmünket. A vonat érkezése előtt még együtt elugrottunk a WestEndbe egy kis szabad sétálásra és vásárolgatásra.

A vonatút Szegedre, ellentétben a fülkék minőségével, első osztályú volt. Egy könnyed kártyaparti keretében mindannyiunk fejébe örökre belevésődött az első és vélhetően nem utolsó kellemes kártyás élmény az osztályfőnökünkkel és Ábráhámmal.

Ivánkovits Marcell, 9. B

Szombat Szerbiában

Február 17-én szombaton a 9. B osztályból egy tucat tanuló Szerbiába utazott Dékány Zoltán osztályfőnök úr és Papp Attila tanár úr kíséretében. 9 órakor indultunk az iskolától, és 10 órakor már „beburekoztunk” Hajdujáráson. Többeknek ez volt élete első burekja, de a siker egyértelmű volt.

Reggeli után Palicsra mentünk, ahol megnéztük a Palicsi-tó környékét, meghallgatva Papp tanár úr előadását. Ezt követően megérkeztünk a végállomásra, Szabadkára, ahol piacoztunk egy kicsit, majd a belvárosban voltunk.

Az élményekben gazdag kirándulás végén még megtekintettük a Horgosi Csárda mögötti emlékművet is, melyet az 1944-ben ártatlanul kivégzett magyarok emlékére emeltek. Délután 4-re értünk haza.

Nagyon élveztem a kirándulást, és remélem, hogy mihamarabb mehetünk újra Szerbiába. Ígéretet kaptunk arra, hogy legközelebb biciklivel megyünk csevapozni.

Schell Tamás, 9. B

A burek egy török eredetű étel, amely vékonyra nyújtott, rétesalapanyaghoz hasonló tésztából készül, leggyakrabban sós töltelékkel (túró, hús, zöldség). Néha édes töltelékkel (alma, meggy, túró) is árulják.

LACKFI JÁNOS: ÖRÖKKÉVALÓSÁG

karolt bele társába Laci atya, másik kezével megtörölve gyöngyöző homlokát,

Nyomozással zárult a lelkigyakorlat

Március 12-13-án lelkigyakorlaton voltunk az osztályommal Szegeden a Tátra téri Apor Vilmos Közösségi Házban. A 9. C teljes létszámmal, 33 fővel és Angyal László tanár úrral kiegészülve készen állt Keserű György atya lelkigyakorlatára.

Keserű atya a legapróbb részletekig átgondolva dolgozta ki a programokat. Osztályom első „beavató”, ilyen típusú együttléte nagy jelentőséggel bírt, kíváncsisággal és némi feszültséggel vártam, vártuk a kezdést.

Mivel Keserű atya nem tanít az osztályomban, ezért egy bemutatkozó körrel kezdték a diákok, majd beosztottuk őket három kiscsoportba. Ezeket mi, tanárok vezettük, és nagyon értékes beszélge-

tések alakultak ki a diákok között. A lelkigyakorlat célja egyébként a közösség erősítése volt és egymás elfogadása az osztályban.

Az idő is kegyes volt hozzánk: csodálatos napsütés, tavaszi idő tette felejtethetlenné a délelőttöt. Az ebéd után az első csoport tett rendet. Az étkezések után mindig a beosztott csoport takarított és mosogatott.

A délutánt játékkal kezdtük, majd közös együttlét után sétáltunk a gáton. Vacsoráig folytatódtak a programok. Este pizzát rendeltünk, aminek nagyon örültek a diákok.

Vacsora után egy detektíves játékot játszottunk, én is beálltam nyomozni, de sajnos nem mi fejtettük meg a rejtélyt.

Ezután szabad foglalkozás és lefekvés következett. Reggelit Angyal tanár úr segítségével vásároltam, amit a mise után fogyasztottunk el.

A lelkigyakorlat délből fejeződött be. Rendkívül gazdag és értékes program volt, amit ezúton is szeretnék megköszönni Keserű atyának, aki az egyéni kívánalmakat aprólékosan átgondolva készült fel erre a két napra. Szeretnék köszönetet mondani Angyal tanár úrnak is, aki jelenlétével színesítette az együttlétet. A diákok a kezdeti félelmek ellenére nagyon jól érezték magukat, velem együtt. Jó volt velük lenni.

B. Kovács István, a 9. C osztályfőnöke

Valcer, zserbó, ferencjóska

Március 25-én a dualizmussal kapcsolatos verseny döntőjén vettünk részt Odrobina András, Miklós Ádámmal, illetve felkészítőnkkel, Károlyi Attila tanár úrral. A

rendezvény helyszíne a Nemzeti Múzeum díszterme volt, ahol mellesleg az országgyűlés felsőháza is ülésezett a Parlament elkészültéig.

A megmérettetés három fordulón és fél éven át hozott össze minket kisebb-nagyobb találkákra. Az első fordulóban egy helytörténeti gyűjtőmunkát végeztünk a dualizmus kori Szegeddel kapcsolatban. Ebbe a prezentáción kívül tartozott egy családi ereklye bemutatása és egy helyi szoborról készült kép. „Családi” ereklyeként Ádám millenniumi egykoronását és vasúti igazolványát választottuk.

A második forduló ennél már jóval nehezebb volt. Egy feladatlapot kellett kitöltenünk, illetve postáznunk. Ennek a története azért érdekes, mivel a feladási határidő napján még a benne lévő három esszével dolgoztunk, és mázlinkra elkészült.

A beküldés után körülbelül egy hónapba telt, mire választ kaptunk: Bent vagyunk, vár minket Pest, a Múzeum, a döntő! Így is maradt egy hónapunk felkészülni a pillanatra. Hetente általában kétszer ültünk le Károlyi tanár úrral tanulni. Amellett, hogy átisméltük az órai anyagot, rengeteg érdekes dolgot tanultunk meg.

A döntőbe jutott minden csapat, azaz összesen 12 kaptott egy-egy előzetes feladatot. Ez egy dramaturgia volt, amelyben a csapatoknak 4 percen kellett a megadott feladatot teljesíteniük. A kiselőadások kronologikusan követték egymást, így is ábrázolva a dualizmus világát. Csapatunk a korszak közepét kapta meg. Feladatunk az 1870-80-as évek külpolitikájának értékelése volt. Ez elég nehéz feladatnak bizonyult, hiszen politikát színre vinni nehéz, ráadásul 4 percen szinte lehetetlen. Végül egy nagyon ötletes megoldást talált ki tanár úr: Andrassy gróf

gyászszertartása után Ferenczy Ida (Sissi magyar társalkodónője) levelet visz Tisza Kálmánnak (András), aki ezek után Baross Gábor miniszterrel (Ádám) tárgyal.

Március 24-én indultunk az iskolából, majd egy jó kis koleszos este után reggel 8-kor a Nemzeti Múzeumnál voltunk. Talán ekkor még nem izgultunk annyira, de amikor elkezdődött a verseny, kicsit összeszorult a gyomrunk. 6+1 feladatlap várt ránk. Az elsőt még nevtünk, mert olyan közép szintű érettségi-re emlékeztető volt, de a negyedik-ötödik feladat már rendesen meg-

izzasztott bennünket.

A hetedik feladat a dramaturgia előadása volt, amely előtt 20 perc szünetet kaptunk átöltözni. Ebben a szünetben ismerkedtünk a szekszárdi csapattal, akikkel rögtön összebarátkoztunk, és a verseny végén már vártuk a következő találkozást.

A mi előadásunk hozzánk képest nagyon jól sikerült, és szerintem minden tőlünk telhetőt megtettünk. Mindhármunknak nagyon tetszett a makóiak produkciója. Nekik a kávéházi, értelmiségi világot kellett bemutatniuk. Ők egyéni tehetségüket is kibontakoztatták: a csapat fiú tagja zongorázott, miközben az egyik, színésznőt alakító lány gyönyörűen énekelt.

Csapatunk az 5. helyen zárta a versenyt. Nem csalódtunk, mert mi is valami hasonlóra számítottunk az alapján, hogy hatodikként jutottunk a döntőbe. Mégis talán az volt a legmeglepőbb, hogy a dobogósok mind határon túli magyarok voltak: Kassa, Nagyvárád, illetve Zenta csapatai. Számomra ez a verseny egy olyan vállalkozás volt, amire ha azt mondanák, hogy tésék, itt van, belevághatsz újra, rögtön igent mondanék rá. Talán azért, mert nagyon jó társaságban voltam mindvégig, és érdekes témát is boncolgathattam a többiekkel együtt.

Bali Erika, 11. C

Jézus a büfében, avagy a 7. A pókerarcai

Március 12-én reggel fél 9-kor megérkeztem a Deszki Magyarok Nagyasszonya Templomához életem első lelkigyakorlatára.

Az osztályfőnökünk, Boldog Zoltán tanár úr már várt bennünket a templom előtti parkolóban, majd csatlakoztam a többiekhez. Megérkezett Barkos Beáta és Kalmárné Németh Márta tanárnő is, és egy közös játékkal kezdtük el a napot, amit egy szentmisével folytattunk a deszki plébános, Nagy Róbert atya jóvoltából.

Ezután három csoportra váltunk szét. Az első csoport a templomban maradt Barkos Beáta tanárnővel, a második átment a plébániára Kalmárné tanárnővel, a harmadik pedig egy meglepetésprogramon vett részt Boldog Zoltán ta-

egy fél órát telefonozhattunk is. Az étteremből már a lelkigyakorlat második felére készülve mentünk ki. Ekkor Barkos Beáta tanárnőhöz kerültem. A templomban fan-táziánkat és képzeletünket gazdagítottuk

alkotást nézhettünk meg. Ennek címe a Találkozások volt, Jézus egy út menti büfé tulajdonosaként szerepelt benne. Közben szakadt az eső, dörögött, villámlott, pont, mint a filmben.

A film után vacsorázhattunk, és elkezdődött a szabad program. Volt, aki pókerezett, volt, aki a tornateremben sportolt, kosarozott, tornázott. Ekkor ismét beszélhettünk mobilon a szüleinkkel, majd nyugovóra tértünk immár a telefonunk nélkül.

Másnap reggelivel kezdtük a napot, majd ismét csoportbontásban folytattuk. Aznap Boldog Zoltán tanár úr csoportjába kerültem, és végre megtudhattam, hogy mi a meglepetés. Ellátogattunk az osztályfőnökünk házába, ahol kommunikációs tréningen

„Törött lábbal, nagy lelkesedéssel vágtam neki az első lelkigyakorlatomnak. 3 tanárral és 34 diákkal töltöttem 2 csodás napot. Hétfőn és kedden feladatokat kaptunk egy adott helyen, melyet tanáraink nagyon jól szerveztek meg, ehhez az időjárás is kedvezett. A szállásunk nem is lehetett volna jobb helyen, ahol filmnézés és mókázás mellett sportolhattunk is. Köszönöm ezt az élménytel teli néhány napot.” (Suták Gergő)

„Az első lelkigyakorlatunk igen jól sikerült. Tökéletes időjárás, kiváló programok és remek szállás. Ennél többet nem is várhattam volna a lelkigyakorlattól. Leginkább mégis a szálláson töltött idő tetszett. Pihentető filmnézés (természetesen a témával kapcsolatban), kártyázás és társasozás

közben a sportolásra is kaptunk lehetőséget. Remélem, a többi lelkigyakorlat is ilyen jó lesz.” (Molnár László)

„Nagyon hálás vagyok ezért a lelkigyakorlatért. Nemcsak azért, mert jó volt ilyen körülmények között is együtt lenni az osztálytársakkal és barátokkal, hanem azért is, mert igazi kikapcsolódás volt. A jó programok, a film és a sok beszélgetés igazi élményeket jelentettek számomra. Sok mindenről elgondolkodhattam. Jó volt egy kicsit kilépni a hétköznapi életből, és egy igazi közösségben együtt lenni másokkal.” (Egy névtelen 7. A-s)

„Első lelkigyakorlatunk nagyon jól sikerült. Hasonlított egy osztálykirándulásra, mégis más volt. A programokat lehetett élvezni, és egy hetedikes érdeklődését is

felkeltették. Közelebb kerültünk egymáshoz, nyitottabbak lettünk és a legfontosabb, hogy talán magunkat is jobban megismerehettük. A tanárok is kicsit kiközltek a „szigorú” szerepükből és úgy lehetett velük beszélgetni és együttműködni, mint egy korunkbeli ismerőssel. Személy szerint én fantasztikusan éreztem magam, és remélem, hogy jövőre is, legalább ilyen jó élményeket szerzünk együtt, mint idén.” (Szalárdy Réka)

„Kíváncsian indultam, és élményekkel gazdagon, feldobott hangulatban, bár kissé fáradtan érkeztem haza az első lelkigyakorlatomról. Nagyon tetszettek a feladatok, beszélgetések, játékok. Beszélgettem olyanokkal is, akikkel eddig nem nagyon. Jól szerveztem a foglalkozásokat,

finom volt az enni-és innivaló, és tetszett a szállás is. Várom a következőt.” (Mindszenti Gergő)

„Amikor megtudtam, hogy van ilyen, először kételkedni kezdtem, hogy mi lehet ez. Azt hittem, hogy főleg a vallás és az egyház lesz a téma, de ahogy kiderült, nem csak ez volt a téma. Engem ez a lelkigyakorlat sokmindenre megtanított, például arra, hogy a majomrabszolgák nagyon hasznosak, és létezik olyan ház, amibe szinte senki nem akar beköltözni. Arról meg ne is beszéljünk, hogy ha egy ablak valakit megtámad, az a hátát szemeli ki elsőnek (tápaszlatból mondom...). Megtapasztalhattam, milyen érzés sakálnak lenni. Lényegében rengeteg élményt kaptunk. Már várom, milyen lesz jövőre a lelkigyakorlat.” (Zsiga Gréta)

nár úrral. A második csoportba kerültem, így a plébániára mentem, ahol az önismertünket fejlesztettük, illetve a közösséget kovacsoltuk össze. Az egyik feladatban egy közös házat kellett terveznünk, ami sok nevetést hozott magával, és a végén mindenki be szeretett volna költözni ebbe az óriási medencés épületbe.

Miután vége lett az első programnak, az osztály közösen ebédelt a Bástya Étteremben. Ebéd után még beszélgettünk, és

a beszélgetésekkel, és még Jézusnak is írtunk egy levelet.

Ezután elfoglalhattuk a szállást. Lehetett autóval és gyalog is menni. Akik az autót választották, jól döntöttek, mert őket nem érte utol az eső. A szobák szép tiszták voltak, emeletes ágyakkal tele. Miután mindenki elfoglalta a helyét, már kezdődött is az esti program, a filmnézés, melyen egy angol nyelvű, magyar feliratos

vettünk részt, majd szünetben bemutatta otthonát és a két kutusát.

Ezután az osztállyal körbesétáltuk a deszki tavat, majd ebédeltünk, végül egy közös szentmisével zártuk a kétnapos programot.

Összefoglalva életem első lelkigyakorlata egy pozitív élményként marad emlékezetes számomra.

Hidegkuti Ádám

LACKFI JÁNOS: ÖRÖKKÉVALÓSÁG

a hőségtől, lecsúszott a korsó sör, de a papi mértéktartás azt diktálta, hogy tárca után kotorászva mindketten felálljanak utána,

A szeretetnyelv és a gólya

Füük, lányok, együtt, kü-
lön, barátok, járnak, ka-
varnak, házások. Férfi
és nő között sokféle kapcsolat
alakulhat ki. A 10. B osztály a
lelkigyakorlat keretein belül
mélyre ásta magát mindenféle
kapcsolattípusban.

Segítségünkre volt eb-
ben Gyurisiné Hutter Katalin,
aki fiatalokkal foglalkozik, és
felvilágosítja őket a férfi és nő
viszonyáról. Segítői voltak az
első napon: Vargáné Bögi Vera
és Varga Szabolcs.

Első lépésben fel kellett
fednünk magunkat egy osz-
tálytársunk előtt, hogy mi-
képp vélekedünk bizonyos
érzésekről. Azt is kiderítettük,
miképpen kell kimutatnunk
szeretetünket másoknak, vagy
mitől érezzük, hogy valaki sze-
ret minket.

A szeretetnyelvek elemzé-
se után megalkottunk 2 pla-
kátot. Egyet az ideális nőről és
egyet az ideális férfiről. Majd
fiú-lány harcban megvitattuk,
melyik nemnek milyen a gond-
olkodása és milyen tulajdon-
ságaik vannak. Az egyetértés

finoman szólva csekély volt,
de mindenki erre számított. Ez
volt az első blokk.

A másodikban fiúk, lányok
külön-külön kaptak felvilágosít-
ást arról, hogy is hozza a gólya
a kisbabákat. Az első napunk
megkoronázásaként családi-
as környezetben néztünk egy
filmet, amely bemutatta a tiné-
dzserszerelmek szépségét és
árnyoldalát is. A második na-
punk már nem volt ilyen laza.
Amilyen nagy lendülettel kezd-
tük, olyan fáradtan fejeztük be.
A párkapcsolat szakaszairól,
módjáról, a házasságról, a fiú-
lány barátságról minden kér-
désünkre választ kaptunk.

Hogyan kezdj és zárj egy
kapcsolatot, és mikor benne
vagy, mi helyes és mi nem?
Ezekről mind szó esett a lelki-
gyakorlaton. Mindennek meg-
van a maga ideje az együtt jár-
ós korszakban – ez lehetne az
egyik tanulság. Mindannyian,
akik részt tudtunk venni ezen
alkalmon, sokkal okosabban
mentünk el a hosszú hétvégé-
re.

Kovács Rebeka, 10. B

Nem lettünk pókhálóba ragadt legyek

Közösség – ez volt a 12.
B utolsó lelkigyakor-
latának fő témája. Nagy-
gyon tanulságos két napot
töltöttünk Üllésen. A vezetőink
igazán érdekes témákkal, já-
tékokkal készültek. Beszélget-
tünk még a vallásosságról, a
párvonalról is.

Játékok közül a pókháló
az, ami a leginkább csapatépít-
ő jellegű volt. A játék lényege,
hogy egy kapufára, amin nem
volt köté, madzagokat kötöt-
tünk, és ez volt a pókháló.
Ezek után a pókháló egyik
feléről a másikra kellett átjut-
tatni az embereket úgy, hogy
nem érthetünk hozzá a háló-
hoz és minden részt maximum
kétszer használhattunk. Az

osztály sikeresen, csapatként
összedolgozva kiállta a próbát.
A filmzés is elengedhetetlen
eleme a lelkigyakorlatnak. A
fegyvertelen katona került a
terítékre, amely a 2. világhábo-
rú idején játszódik. A főszereplő
felcsernek jelentkezik, hogy
fegyver nélkül segíthessen az
elesett bajtársain. A kiképzés
során elutasítja a fegyverfo-
gást belső meggyőződése
miatt. A csatateren imádkozik
Istenhez, hogy még több em-
bert tudjon megmenteni. A
film a vallásosság és a közös-
ség kapcsolatát is feldolgozza,
így kis- és nagycsoportokban
mi is meg tudtuk beszélni ezek
fontosságát.

Ökrös Cintia, 12. B

Ez nem egy virág – PIPACS

Fiatalság. Macacsok, el-
vesztettek, nehezen ke-
zelhetők, szerelmesek,
lusták, csak a baj van velük.
De ez lehet életük fénykora.
Mondják a nagyok, az okosak,
a felnőttek. Akármit is monda-
nak, ebben az életszakaszban
benne lenni nagy szívás. De
nem kell kétségbe esni sem
a fiatalságnak, sem a szüleik-
nek, itt a felmentő sereg, akik
minden erejükkel és tudásukat
bevetve segítenek kikászálód-
ni a tiniévek labirintusából.
Egy PIPACS nevet viselő társa-
ság lenne ez.

Ennek keretein belül kis
vagy nagy csoportokban
szerveződve az érdeklődő
csemeték a vezetőkkel együtt
összeülnek, játszanak, be-
szélgetnek, kirándulnak. A
vezetők nem tanárok, hanem
olyan diákok, akik szeretné-

választani, és megfelelő leírás
kell találni, figyelni kell, hogy
mindenki a játék részese le-
gyen, és hogy ne legyen csa-
lás.

Iskolánkból adódóan fon-
tos a vallás. Beszélni kell róla,
és napi egy ima nem árt. De
a képzésen azt is hangsúlyoz-
zák: nem szabad ezt senkire
ráerőltetni. Fontos cél, hogy
ne érezzék gáznak a keresz-
tényi létet és a templomba
járást, hanem vagánysággal
élik meg. Alkalmanként eze-
ket a témákat járja körbe sok
szimpatikus tanár, csoportve-
zető, piarista atya.

A PIPACS vezetői három
napot töltenek Budapesten a
képzések alkalmával, amiben
benne van a komoly tanulás, a
fejlődés is, de a játéknak, sza-
badfoglalkozásnak is van tere.
A képzés nemcsak városné-

„Ragadjon ránk az ő örömük
és a mi örömünk ragadjon
rájuk”

Pedro Aguado
generális atya

nek gyerkőccsel foglalkozni,
és részt vettek egy képzésen,
hogy fejlessék képessége-
iket, bővítsék tudásukat, és
aztán tapasztalataikat átadják
a csapatukban lévő ifjú piari-
sta diákoknak. A jövődőlbeli
csoportvezetők egy tanévben
3 alkalommal felutaznak a bu-
dapesti Piarista Gimnázium-
ba, majd nyáron egy 5 napos
táborban sajátítják el azokat a
dolgokat, melyek szükségesek
ahhoz, hogy jó csoportve-
zők legyenek. Ezek a dolgok
pedig: hogyan kell egy be-
szélgetést úgy levezetni, hogy
mindenki érdeklődését fenntar-
tassuk, és mindenki szóhoz
jusson. A második ilyen: egy
játék levezetése.

Lazának tűnik, de nehe-
zebb, mint gondolnánk. Kor-
nak megfelelő játékot kell

zésre és új ismeretek szerzé-
sére jó, hanem emberek meg-
ismerése, barátokozásra. Az
ország összes piarista sulijából
2-3 vagy akár több képviselő
is érkezik ezekre a hosszú hét-
végékre, Pestre. Fiúk, lányok
egyenként rajta vannak, hogy
tinitársaik, azaz jövődőlbeli
kiscsoportos csemetéiket el-
igazítsák, segítsék, és iskolás
hétköznapijába sok-sok színt
és vidámságot vigyenek. Ha
hugicád, öcsikéd, nővérkéd,
bátyód, nagybátyád, nagy-
nénid kislánya, kislánya jövőre
piarista iskolába készül, tessék
biztatni, hogy ne féljen az új-
tól, ismeretlentől, vágjon bele,
és gazdagítsa magát sok-sok
klassz emlékekkel, jelentkezzen
pipacsos csoporttaggá.

Kovács Rebeka 10. B

Ami nem öl meg, az elszántabb sportolóvá tesz

A 10. C osztály lelkigyakorlata a Fokoláre Mozgalom közösségi házában zajlott. A korai kezdés miatt csapatunk kissé fáradtan érkezett meg a helyszínre, de szokásunkhoz híven hamar fellelkesültünk, és pozitívan vártuk a nap hátralévő részét, hisz témánk a sport és a kapcsolatok volt, melyekben mi otthonosan mozgunk.

Az újszegei épületet a letisztultság és nyugalom jellemezi. Az ajtón belépve öt férfi és egy nő fogadott sok szeretettel minket. Körbe vezették osztályunkat, majd bele is csaptunk a közepébe. Már bevezető beszédüknél tudtuk, hogy mindannyiuktól valamilyen különleges, nem mindennapi

tanúságtételt fogunk hallani. A Pillangócirkusz című rövidfilm levetítésével felhívták a figyelmünket önmagunk korlátainak elfogadására, és segítséget nyújtottak annak megtalálásához, miben is vagyunk tehetségesek.

Az első napon csapatokba rendeződünk, és elmondhattunk bármit, ami a szívünket nyomta. A délutáni blokkban játékkal vezettük le felesleges energiáinkat, miközben megismerhettük Prokoppné Teveli Petra maratonfutó olimpikon és férje élettörténetét.

Második nap előadóink beszámoltak az őket ért nehézségeikről, az étellel való küzdelmeikről. Lános László öttusázó és a küzdősportágakban otthonosan mozgó

Fábri Andzsej élettörténete nagy hatással volt ránk. Itt értettük meg lelkigyakorlatunk lényegét: bármilyen csapás is ér, és bármilyen mélyen is vagy, soha nem adhatod fel, és ezt minden igaz sportoló tudja. Van erre egy híres magyar mondásunk is: ami nem öl meg, az megerősít!

Délután folytattuk a csapatjátékokat, melyekből kiderült, akkor vagyunk a legeredményesebbek, ha minél jobban együtt tudunk dolgozni. Végül vendéglátónk, Ferenczi Zoltán szerzetes is megosztotta velünk küzdelmekkel teli, de szeretettel és megbocsájtással találkozó életútját.

Nagy Fanni, 10. C

Időkapuszulát készítettek a végzősök

A z utolsó lelkigyakorlatot a 12. C a Dugonics téri Katolikus Házban tartotta, ahol már második alkalommal gyűlt össze az osztály. Ez különleges alkalom volt, hiszen senki sem hiányzott, ami egy sportosztálynál elég meglepő.

A hétfőnk első fele inkább az önismeretről és az iskolában eltöltött hat közös év emlékeinek felelevenítéséről, azok életünkre gyakorolt hatásáról szólt. Ebben a hosszú blokkban Dobayné Tanárnő volt a segítségünkre.

Délutáni blokkunk vezetője Papp Szabolcs volt, aki a Nem Adom Fel Alapítvány szóvivője, de csapattreningeket is gyakran szokott tartani. Szabi kisgyermekkorá óta mozgásszerű, tolószékes, de neki ez csak másodlagos állapot, mert így is teljes életet tud élni, családban, feleséggel, gyerekekkel, és a nap végére nekünk is természetessé

vált, hogy ő ilyen, és ebben semmi kivétlivalót nem találtunk. Az ő blokkja az elfogadásról, a motiválásról, egymás megismeréséről szólt, egy filmmel és egy filmrészlettel kiegészítve.

A keddi napunk egy kicsit nyugodtabban telt. Páran a délelőtti részét kuktáskodással töltötték, hogy ebédre egy zseniális szarvaspörköltet ehessünk. A csapat másik része Dobayné Tanárnő vezetésével összegezte élményeit a hétfői napról. Többek között levelet írtunk későbbi önmagunknak, melyet időkapuszulákban helyeztünk el, és ezek után még biztató üzeneteket is írtunk egymásnak egy érdekes feladat keretein belül. Majd a tökéletes ebéd elfogyasztása után elbúcsúztunk egymástól. Az elégedett arcokat látva úgy érzem, mindenkinek hatalmas lelki feltöltődést nyújtott ez a két nap.

Sipos Márk Kristóf, 12. C

Eljössz velem moziba?

A 11. B-s osztályommal péntek délután öt órától vasárnap délután háromig társuliztunk. A tréning a párkapcsolatok témáját járta körül, játékokkal, szituációs gyakorlatokkal fűszerezve.

Lelkigyakorlatunk két és fél napon át tartott, az éjszakákat a kollégiumban töltöttük. A 3-4 órás programokat kisebb-nagyobb szünetek választották el egymástól.

Az első napunkat szerződéskötéssel kezdtük. Ez azt jelentette, hogy megegyeztünk, ki mit vár el, mit szeretne és nem szeretne a hétvégén. Mindezt rögzítettük, aláírtuk. Ezután egy kis játék következett. Mindenki 100 petákat kapott. Ezt bármire elkölthette. A trénerek készítet-

tek különböző kis kártyákat, és azokra – mint az árverésen – lehetett licitálni. Majd kitöltöttünk egy tesztkérdéssort a párkapcsolatokról, és ezt értékeltük. Az eredményből kiderült, hogy személy szerint ki milyen lenne a párkapcsolatában (ragaszkodó, párkapcsolati ember, kevésbé szerelmes stb...). Ezután átvettük az elméleti kérdéseket: mit szabad és mit nem egy párkapcsolatban. Megtanulhattuk, milyen szintjei vannak egy fiú és egy lány viszonyának, mikor érdemes véget vetni neki. A szakításról és a házasságról is beszélünk. Ezek után kis csoportokra osztottak minket véletlenszerűen. A hétvégén nagyrészt ilyen keretek között dolgoztunk.

Szombaton reggel nyolc-

kor kezdtük el a napot. Hasonló programok voltak, mint pénteken. A kiscsoportos foglalkozáson voltak bizalomjátékok és szituációs gyakorlatok. Volt, hogy bókolni kellett egymásnak egy percig. Egy olyan feladatot is kaptunk, amikor összetoltuk az asztalokat, és egy ember felfeküdt rá, majd a csapatnak fel kellett őt emelnie.

Részesei lehettünk egy kiváló feszültségkeltő játéknak, aminek az lett volna a lényege, hogy ki milyen ideges, és hogy a fellépő párkapcsolatában ki milyen módon oldja meg a konfliktusokat. Este pedig a tréner felajánlottak egy nagyon jó játéklehetőséget. Ez abból állt, hogy elrejtőzött egy ember az iskolában, és a többieknek

meg kellett találniuk. Aki megtalálta, annak ott kellett maradnia vele. A lényege az volt, hogy a többiek továbbra is keressék. Amikor mindenki rábukkant a rejtőzködőre, akkor ért véget a feladat. Az utolsó kiscsoportos foglalkozásokon veszekedést kellett imitálni egymással. Volt egy olyan feladat, hogy el kellett hívni a másikat egy találkozóra.

A lelkigyakorlatunkat egy szentmisével zártuk délután kettőkor. Ezután megebédeltünk, majd mindenki hazament. Bár vegyes véleményeket hallottunk a társuliról, úgy vélem, mindenki kellemesen csalódott, és csak bátorítani tudom a többi osztályt, hogy vegyenek részt ezen a tréningen.

Dogan Mária, 11. B

LACKFI JÁNOS: ÖRÖKKÉVALÓSÁG

s mikor Lacikám balra mutat, ő sajnálkozva jobbra,

„Tanár úr, hogy kell megállni?”

Február 7-én, szerda reggel indultunk Donovalyba 45 fővel a fedélzeten. Lelkesítő volt a tudat, hogy pont ezekben a napokban kezdődtek Dél-Koreában a téli olimpiai játékok, így némi csúsztatással a világ legjobbjáival síelhettünk együtt.

Ahogy Phjongcschangban a profiknak, úgy Donovalyban nekünk is meg kellett küzdenünk a téli időjárással. Szinte végig ködben úsztak a lejtők, hol sűrűbben, hol ritkábban, de mindig köd volt és szállingózott a hó. Amikor második napon átmentünk a szemközti piros pályára, szó szerint a síléc orráig sem láttunk. A felvonó tetejéről több irányba is indultak pályák, de a köd miatt ezeket nehéz volt megtalálni. Ha akkor nem lett volna velünk Rozgonyi Ákos barátunk, aki így is nagyszerűen tudott tájékozódni, lehet, hogy most máshol lennék...

A vegyes korosztályú diáksapatból 18-an voltak teljesen kezdők, akik közül többen olyan hamar megtanulták az alapokat, hogy második napon a piros pályás kalandozásra már többen is csatlakoztak hozzánk. Este aztán megvolt az öröm és az elismerés, hogy másfél napos sítudással le tudtak jönni az 1360 méteres Nová Hol'a meredek pályáin.

A síoktatás legújabb szemlélete azt tanítja, hogy a sílécet úgy lehet megállni, ha felkanyarodunk a hegyre. De attól sem kell félni, hogy eldőljünk, ha a sebesség uralhatatlanná válik. A síoktatókat még mindig kísérti az a 2012-es gerlitzeni halálos baleset, ahol egy 12 éves magyar kislány nem bírt lelassítani egy ártatlan kék lejtőn, pedig többen is kiabáltak neki, hogy „Hőeke, hőeke!” A balesetekből mindig tanulni kell. Nem hőekében állunk meg, hanem... hogy is? Felkanyarodunk a hegyre! Én magam nem

is tanítom a hőekét (vagyis a kettős lábtámaszt \wedge alakzatban), csak a „fél” hőekét, ami az első lecke a lécforgatás és a testsúly áthelyezésének alapiskolájában. Baleset nálunk hál' Istennek, nem történt. Akiket csak láttam a lejtőn, de még az ugratópályán is, mindenki ésszel, a tudásának, biztonságérzetének megfelelően síelt.

A szállást a főút és a sípályák melletti Hotel Veselben sikerült megoldani. Kívülről ez a szálló gyönyörű. Hófödte zsindelei, a sűrű tetőtéri ablaksor, főleg az éjszakai síeléskor

olyan benyomást keltenek, mintha egy Walt Disney film mesebeli kastélya lenne. Ám a varázslat csak addig tartott, míg be nem léptünk az épületbe. Ott aztán szembesültünk a szlovák retro kijózanító valóságával, hogy ez egy ifjúsági tömegszállás (vagyis rajtunk kívül még nagyon sok másik csoport volt ott), és hogy a szobák között nemcsak a folyosón lehet közlekedni, hanem az erkélyen keresztül is. A többit mindenkinek a fantáziájára, vagy inkább rémálmaira bízom. Lényeg a lényeg, az ellátásra tényleg nem lehet panasz. Minden nap jól tartottak minket, a személyzet készséges volt, és ha mindenki ugyanúgy elfáradt volna az egész napos síelésben, mint a tanárok, akkor biztosan nem kellene olyan sok időnek eltelnie, hogy az esti fektetés emlékei is megszépüljenek.

Bőven vannak azonban szép emlékek: az esti BANG!-ezés és Tabuzás, a rövid értekezletek a tanárokkal, a szombat esti közös mise és éneklés a kecskeméti piárosokkal, valamint az a sok-sok véletlen, ami segítette pl. egy kényelmetlen cipő, egy nyakunkon maradt sítároló vagy a síoktatás problémáinak megoldását.

Nagyon jó újra nézegetni a képeket, és ugyanazt az örömet látni a diákok arcán, mint ami engem is eltöltött. Jó néhány héttel a kirándulás után a budapesti piarista kiállításon összefutottam egy kecskeméti ötödikkessel, aki felismert a túróról, és odajött hozzám: „Nagyon jó volt a közös síelés!” Ezek után teljes joggal mondhatom, hogy ennek a síutazásnak is helye van a piaristák 400 éves múltjában.

Keserű György Sch.P.
szervező tanár

Mi a különbség Isten és egy síoktató között? Isten nem hiszi magáról, hogy síoktató.

Piarista öregdiákok Skóciában

Történetünk a szegei bölcsészkar Auditorium Maximum előadótermében kezdődik. Az egyetemre még csak frissen beszabadult két néhai piarista diák, név szerint Papp Bence G. és Körmendi Zoltán, nem igazán érti a nyelvtudományt. Telefonoznak. „Úgysem értem.” Én épp aludni készülődtem, mikor Zoltán barátom oldalba bökött, és telefonját az arcomba nyomta. Rendkívül célratorően felvázolta a lehetőséget: „Edinburgh 17 oda-vissza.” Annyit válaszoltam: Kettő! Mire kijöttünk az óráról, volt két jegyünk Skóciába.

Minden repülőn van egy kisgyermek, aki végigordítja az utat. Nos, őt is Benecének hívták, épp mögöttem ült, és elég nyűgös volt. A fedélzeten rendkívül könnyű volt megállapítani, hogy ki angol és ki magyar. Az angol biccent egyet, leül mellém, és többet meg se szólal. Egy magyar folyamatosan beszél. „Hol a szemüvegem. Add már ide a kabátomat! Múltkor is késtünk. Nincs meleged? Ne vegyük le a kabátot? Olyan rossz idő van. Elraktad a szemüveget?” És persze az elengedhetetlen univeres rántott húsos szendvics is a különös ismertető jegyek közé tartozik. A magyar ember éhen hal, ha nem ehett az úton. A majonéztól elkábulva és a gye rekorditástól kellően ellazulva tettük meg a közel háromórás repülőutunkat.

VALAMI BÜZLIK SKÓCIÁBAN

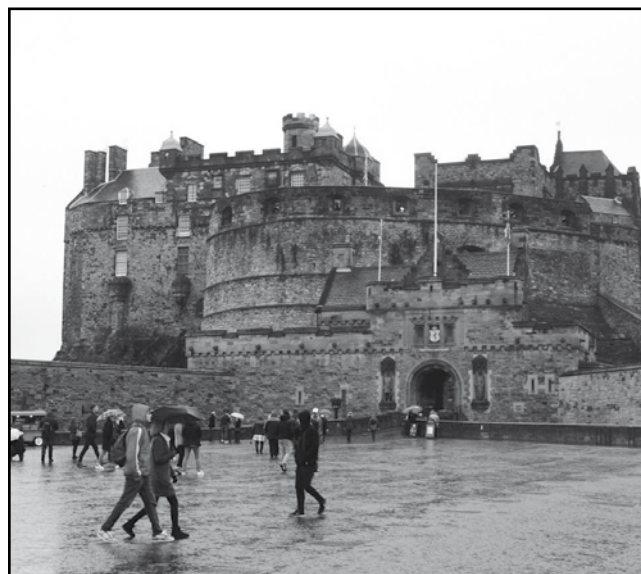
Éjfélkor landolt a gép az edinburghi reptéren. Valami büzlött a skót fővárosban. Nem tudtuk, honnan jön, de mind az érkezéskor, mind az induláskor éreztük azt a jellegzetes szagot, ami csak éjszaka uralja a város utcáit. Egy youth hostelben laktunk a város szívében, az edinburghi vártól egy utcányira.

Az első nap városnézéssel telt. Első állomásunk a vár volt. Bent megcsodáltuk a történelmi kiállítását, utána pedig a városban gyönyörködtünk. A vár bevétele után végigmentünk a Royal Mile-on, ami gyakorlatilag a város sétálóutcája. A város eléggé egyszínű, szürke. Nincsenek kirívó színek sem az öltözködésben, sem az építészetben. A skót fővárosban nincsenek felhőkarcolók vagy hatalmas business centerek. A házak a viktoriánus kort idézik.

Az emberek is teljesen másfajta habítussal élnek északon. Senki nem ordibál az utcán, sőt a hétvége alatt egyetlen egy dudaszót sem hallottunk az autósoktól. (Persze a skót dudát végig fújták a belvárosban.) Egész nap angolos időjárásunk volt, csepergett az eső. Az egyik szuvenírboltban találoztunk magyarral, akik a királynő rezidenciáját keresték.

Elküldtük őket Londonba a Buckingham Palace-hoz, de ők sértődötten közölték, hogy az ittenit szeretnék látni.

Edinburgh városát össze sem lehet hasonlítani egy közép-európai fővárossal. Az említett építészeti különbségeken kívül az emberek is mások. Nem találkoztunk ápolatlan férfival és nővel. Összességben 1-2 hajléktalant láttunk a háromnapos kint tartózkodásunk alatt, ami egész jó

arány például Budapesthez képest. Nincs metrő (ezáltal koszos aluljárók sincsenek), nincs troli, csak autóbusz és villamos. A buszok jelentős része emeletes. A városban 5-6 busztársaság van jelen egy időben. Különböző zónákra van felosztva a város, és minél több zónát szel át az ember busza, annál többet kell fizetni. A jegyet egy gépnél kell megvenni a buszon, ami nem tud visszajárót fizetni. Ebből akadt nekünk is problémánk, de egy pubban megszántak minket, és felváltották apróra a pénzünket.

Az egész napos esős gyaloglás után visszatértünk a szállásra, de előtte még útba ejtettünk egy Tescót, rendes szegei piarista diákokhoz híven. Bevásároltunk a másnapi felföldtúránkra, és vettünk két jégkrémet is. Könnyű volt ismét felismerni a magyarokat: a skót hideg esőben este 9-kor az utcán ettük a jégkrémet.

FELFÖLDÖN

A második napot vártuk a legjobban. Az interneten Zoltán foglalt egy Skót-felföld busztúrát. Korán reggel indult a 15 fős csoport a Royal Mile-ről. Az első megálló a Deanston whiskygyár volt. Beavattak minket a dolgok csinájába-bínjába, körbevezettek minket az üzemben, és a végén a késztermékből még kaptunk is egy hörpintést. Nem vagyunk nagy whiskysek, de annyit azért elmondanék, hogy a bolti whiskyk köszönő viszonyban sincsenek a Deanstonnal. Jó magyarokhoz híven már délelőtt 10 órakor a piától büzlöttünk.

Ezt a terjengős szagot próbáltuk elnyomni a másik hungarikummal, a majonézes szendvicsel.

Utunk további részét hófödte hegyek és hegycsúcsok között tettük meg. Elképesztő élmény szinte testközelből látni azokat a hegyeket, amelyekhez hasonlókkal csak a neten találkozhattunk. Hajókáztunk a Loch Nessen is, ahol egy külön előadást kaptunk a csator-

nát övező misztériumokról.

Ferihegyen leszállva meglepve tapasztaltuk, hogy Budapesten hidegebb van, mint Skóciában.

Ezt a cikket ajánljuk minden diáktársunknak, de különösképp Dékány Zoltán tanár úrnak, aki a piáros éveink alatt „átragasztotta” ránk a világljáró életérzést.

Laudetur Jesus Christus!

Papp Bence G.
öregdiák

LACKFI JÁNOS: ÖRÖKKÉVALÓSÁG

mindenten felnevetnek,
mikor pár perc múlva

Szabadulás a szobából

Mindez pár hónappal ezelőtt kezdődött. Az osztályfőnökünk reggel bejött a terembe, és hirdette nekünk, hogy lehet jelentkezni egy német-magyar cserediákprogramra. Na, gondoltam, eljött az én időm, ez egy jó nyelvgyakorlási lehetőség. Idén kezdtem németet tanulni, és angolul is biztosan lehet beszélni velük, szóval mondtam magamnak: szeretnék részt venni benne.

A jelentkezés után mind a 16 magyar diáknak írnia kellett egy bemutatkozó levelet saját magáról, amit együtt küldtek el Brühlbe. Nem sokkal később mindenki megkapta a válaszelevelet a cserediákjától. Ettől kezdve bármikor írhattunk nekik. Érdekesnek találtam, hogy egyiküknek sem volt facebookja, mert azt mondták, náluk azt már csak az idősek használják, így másik közösségi oldalon tudtunk csak beszélgetni.

Szerencsére nagyon jó kapcsolatot alakítottam ki a saját cserediákkal. Már egészen megismerhettük a másikat, még azelőtt, hogy találkozhattunk volna. És akkor eljött az a bizonyos nap, amikor megérkeztek Magyarországra. Az iskola előtt találkozhattunk először, élőben. Egy kicsit félttem attól, hogy nem találjuk a közös hangot, vagy sok lesz a kínos csend, de minden szuperül ment. A lány nagyon közvetlen volt, jól megértettük egymást.

Másnap, csütörtökön, bementünk az iskolába, hogy körbevezessük őket,

és játszunk néhány ismerkedős játékot, majd elindultunk a belvárosba, ahol egy városismerkedési vetélkedőn vettünk

részt. Ezek után mindenki mehetett haza. Néhányan activityztunk a németekkel, ami szerintem elég viccesre sikeredett.

A péntek igazán mozgalmas volt. Bent voltunk az első három órán, majd jégkorizni mentünk, aztán – immár nem iskolai szervezésben – bowlingoztunk,

végül szánkoztunk. Ezen a napon az egész társaság összerázódott, mindenki mindenkiel el tudott beszélgetni, nem akadályozott minket az, hogy más nyelvet beszélünk. Angolul szinte mindenki tudott, ha meg nem értettünk valamit, akkor azt szimplán csak elmutogattuk.

Szombaton elmentünk a Napfényfürdőbe, ahol mindenki kiválóan érezte magát. Vasárnap voltak, akik paintballozni mentek (a cserediákom és én ezt kihagytuk). Utána szabadulósobáznai indultunk. Ez nagyon izgalmas volt, mert a játék lényege, hogy kijussunk egy adott idő alatt a szobából, és meg kell találni a nyomokat, amik ezt elősegítik. Nagyon büszke voltam a szobában lévő magyarokra, mert együtt voltunk három némettel egy elég bonyolult játék közben, és mindannyian teljesen megértettük egymást.

Este tartottunk egy búcsúztató partit az iskolában, tanítottunk a cserediákjainknak vicces magyar szavakat. Ezután elmentünk, szétnéztünk még egy utolsót a városban, és hógolyóztunk (itt szereztünk kisebb-nagyobb sérüléseket is).

Hétfő reggel elvittük őket az állomásra, és elbúcsúztunk tőlük. A cserediákkal eddigre már nagyon megszerettük egymást, és én már alig várom, hogy újra láthassam őt Németországban április 19-én.

Angyal Kyra, 9. A

Marihuánaültetvények helyett iskola

Immár harmadik éve, hogy iskolánkban beindult a spanyol második nyelvként való tanítása – és szinte a kezdetektől célunk volt, hogy spanyol nyelvterületen is szerezzünk testvériskolát. Ez végül Márkus Roland SP segítségével sikerült, és idén február elején három felnőtt és tizenöt diák repült el – Dékány Zoltán tanár úr hathatós segítségével – új testvériskolánkba. A diákokat ottani családok fogadták be, míg a három felnőtt a Mária Szent Nevéről nevezett piarista közösség vendégszeretetéét élvezte.

Granadában két piarista iskola is van. A spanyol oktatási rendszer értelmében a gyerekek már hároméves kortól egy iskolába járnak a nagyokkal. Náluk az oktatás

csak tizenhat éves korig ingyenes; ekkor kell eldöntenie a diáknak, hogy érettségizni akar-e vagy inkább valamilyen szakmát tanulna. Az előbbi esetben két év alatt készülnek fel az érettségire, amely ugyancsak eltér a mi vizsgarendszerünk-től. A magyar gyakorlattal ellentétben ők választhatnak, hogy humán vagy természettudományos tantárgyakból szeretnének inkább vizsgázni.

A spanyol gyerekek kötelező középfokú oktatása 12 és 16 éves koruk között történik; vendéglátóink harmadikos középiskolás diákok voltak, ami nagyjából a mi kilencedik évfolyamunknak felel meg. Testvériskolánkba mintegy 1300 diák jár, náluk a harmadik gimnázium

mi évben szokás külföldi tanulmányi útra menni.

A Luz Casanováról elnevezett másik iskolában tett látogatásunk a magyar diákokban maradandó élményként él tovább: a piarista szerzetesek már tíz éve jelen vannak ebben a peremkerületben, iskolát azonban csak három éve kaptak a Luz Casanova által alapított női rendtől, akik folyamatosan felszámolják intézményeiket Spanyolországban. Az idejártó diákok szülei 80-90%-ának nincs munkahelye; marihuána-termesztésből élnek, és az utcán árulják a drogot. Itt a tizenöt év alatti várandós kislány látványa sem ritka. Ezeknek a fiataloknak az egyetlen kiutat a továbbtanulás jelent-

heti; ebben az intézményben hároméves kortól tizenhat éves korukig tanítják őket. Szerencsére már van rá példa, hogy állami ösztöndíjjal a közülük kikerült legjobbaknak sikerül a másik gimnáziumban leérettségiznie.

A cserediák-kapcsolat májusban folytatódik: május 10-én érkezik majd 20 diák és két tanár, és a következő hét szerdán indulnak haza. Fogadjuk őket szeretettel, és tegyünk meg mindent, hogy legalább annyit tanuljanak a magyar kultúrából, amennyit nekünk sikerült e pár nap alatt magunkba szívni náluk! Igazán szívemengető érzés, hogy végre sikerült egy piarista gimnáziumot találni testvériskolaként. Hosszú távon is számíthatunk erre a kapcsolatra, reméljük, hogy még nagyon sok közös élményünk lesz együtt.

Posztós Ildikó

Tarokk

A kollégiumban a csütörtök délután rejt néhány lehetőséget a diákok számára (a tanulás mellett természetesen). Van, aki jobbnál jobb filmeket tekint meg a filmklubban, de mi néhányan tarokkozni járunk.

A „Tarokk-szakkört” Nagy Csongor (piarista jelölt) fogja össze. Januárban kezdődött a kiképzésünk: a tarokk egy komplex ütésű kártyajáték, melynek saját, 42 lapos paklija van. Első hallásra mindez elég bonyolult hangozhat, de megnyugtatók mindenkit, még ennél is nehezebb és érthetlenebb szabályzata van. Az egész feltehetően Olaszországból indult, és Magyarországra – a legenda szerint – Paszkievics orosz tábornok hozta be, bár ezt többen kétségbe vonják. Egyszerre 4-en játszó, és különlegeségét az adja, hogy a párok körről körre változnak. Sokszor csak a parti vége felé derül ki, hogy ki kivel van.

Csütörtök estéinként szoktunk összegyűlni a kollégiumigazgatói teremben, ott folyik a játék. A törzsjátékosok listája: Csapó András (9. A), Fóris Márton (9. B), Mészáros Benjámin, Odrobina András (11. B), Miklai Gergő (11. C). A hangulatot feldobja Csongi, mivel minden alkalommal hoz nekünk chipset vagy némi ropogtatnivalót.

Azért szeretem ezt a játékos közösséget, mert emellett, hogy barátok között vagyunk, művelődni is tudunk. A játék is hamar megszerethető és izgalmassá válik már az első alkalom után. „Tessék tarokkozni!”

Odrobina András, 11. B

Puccot szerveztek a kollégiumban

Egy csendes kollégiumi estén a prefektusi szobában ültünk, amikor Zsódi Viktor Tanár Úr leviharzott a lépcsőn egyenesen a prefektusiba, egy lappal a kezében. Akkor mondta el, hogy új stúdiórendszer lép életbe. Voltak, akik felháborodtak, és voltak, akik megijedtek a hír hallatán. Az egyik diák még puccot is akart szervezni a rendszer ellen. A félév utáni első héten, nem törődve a lázadással, bevezették az új stúdiórendet.

Az első napok nagyon eredményesnek tűntek: a tanárok elégedettek voltak, de előfordult az is, hogy egy-két nem teljesített stúdió átcsúszott a következő hétre. Mi is úgy gondoljuk, hogy jót tett ez a kis változás a bentlakásos életnek. Persze nem azt mondjuk, hogy az elején nem voltunk megijedve, de jobban belegondolva, így, hogy már lassan három hónapja tanulunk ebben a rendszerben, érezzük, hogy sokkal eredményesebbek lettünk. Ennek az egész változásnak a fő mozgatórugója az, hogy megtanuljunk beszélni a saját időnkért.

Az új rend lényege az, hogy nem napra van leosztva a stúdiószám, hanem egy hétre. A régi rendszerben napi három stúdió volt, két egyórás és egy háromnegyedórás. Az új rendszerben hat félórás stúdió van egy nap (egy reggel és öt délután), plusz vasárnap este kető. Így összesen huszonnégy opció van, amikor stúdiókat lehet teljesíteni. A másik fontos dolog, ami az új renchez kötődik, hogy sokkal több kategória van.

A régi rendszerben A-tól E-ig léteztek, ma viszont L-től A-ig terjednek a kategóriák. 3,00-tól 0,2 tizedenként képes az ember egy kategóriát ugrani, összesen 12 kategória van. Így sokkal könnyebb mozogni közöttük. Összességében azt hiszem, az új stúdiórendszernek az a fő előnye, hogy a diákoknak nagy szabadságot hagy, ugyanakkor egy picit nagyobb rajtuk a felelősség, ami mindenképpen pozitív, a felnőtt életre nevelő vonás.

A sok változás az esti imákat sem kerülte el. Szeptemberben még úgy mentünk ezekre az alkalmakra, hogy minden a megszokott rendben fog történni, de a Tanár Úr váratlanul bejelentette, hogy válasszunk párt magunknak. Mindenki megszeppent egy kicsit e mondat hallatán, azonban örültünk is neki, hogy meg tudjuk osztani a véleményünket a választott társunkkal az adott témával kapcsolatban. Szeretjük a hagyományos esti imát, amit mindig egy prefektus tart, és mi őt hallgatjuk, de azért jó, hogy néha beszélgethetünk is. A kedvencünk ennek ellenére még mindig a szerda esti kiscsoportos ima. Ilyenkor sokkal többet tudunk beszélni egymással, és sok új dolgot oszthatunk meg a csoporttal. Ezek az újítások megtanítottak minket arra, hogy mindig nyitottak legyünk a változásokra. Az ember mindig ódzkodik az ismeretlen dolgoktól, de mi úgy gondoljuk, hogy a változások jól is elűlhetnek, és nem kell hozzájuk feltétlenül egy puccs.

Dóczy Réka, Olajos Anita 10.B

ERDŐS TAMÁS: HIDEG VAN

Az üvegajtók kitarulnak, ők pedig kilépnek az utcára.

Egy műszak alatt ezrek teszik meg ugyanezt. A portásfülkéből pontosan a hipermarket bejáratát látom. A fotocellák egyhangúan szolgálnak. Kinyitnak, összezárnak. Jönnek, mennek a népek, céllal, cél nélkül.

De most fölbukkantak ők ketten. Furcsa melegség és izgalom fog el valahányszor meglátom ezt a párost: a kislányt – úgy öt-hat éves lehet – és apukáját. Jönnek, kikerülik a korlátokat, egyenesen a járdaszegélyhez mennek. A gyerek, aki fogja az apja kezét, körülnéz, majd lelépnek az úttestre. A túoldalalon, a járdán jobbra fordulnak, és azonnal elvesznek előlem a kerítés és a bokrok takarásában. Talán fél perc az egész. Apuka bal kezében a csöpp kezecke, a másikban pedig egy fehér bot.

Hideg van. Ma szaporábban lépdelték, mint máskor.

*

Már azért is hálát adok Istennek, hogy nagyritkán láthatom Őket. Hálát adok neki, mert gondolkodásra készítet a látásuk: mi bajom van nekem? Ez az apuka sohasem láthatja gyermeke mosolyát. És ez a kislány sohase mondhatja édesapjának: „Nézd, Apu, milyen szép bogár!”

Én látom az ég kékjét, hallom a madárka énekét, érzem a napsugár melegét, a kávé illatát, a friss kenyér ízét. Megkaptam a megváltás csodáját. Megkaptam az örök élet ígérését. És kaptam mindezekhez szabad akaratot. Rajtam áll, hogy kérek vagy köszönök.

Mi a bajom nekem?

És mégis, hányszor nyílik az ajkam panasza? Hányszor kérem Jézust, hogy adjon ezt, tegye meg azt? Miért nem kezdem az imámat azzal, hogy „köszönöm, Uram”?

A sevillai hipszter

Őszintén megvallva fogalmam sem volt erről az operáról, amíg a suliban ki nem feszítették a felettből stílusos hipszter úriember ikonját, rajta a felirattal: A sevillai borbély. Elsőre hidegen hagyott a dolog, mivel úgy gondoltam, ez is csak egy előadás lesz a sok közül.

Az iskolai bérletes előadást nem tudtam megnézni, mert a sajátunkkal voltam elfoglalva, ahogyan színjátszó társaim is. Végül másnap egyedül mentem színházba, amihez hozzá kell tennem, hogy a magamfajta lepcsészájúak elléggé rosszul tudják magukat érezni, ha nem beszélhetnek folyamatosan. Nos, egy ilyen helyzetbe kerültem, de ebben is feltaláltam magam. Direkt nem hallgattam előtte zenét (amire minden élet-helyzetben képes vagyok), mert úgyis tudtam, hogy magamban dúdolnám valamelyik dalszöveget.

Az első felvonás nagyon tetszett, annak ellenére, hogy egy tipikus idős pár mellett ültem: a néni végig kommentálta (narrálta) az egész előadást „suttogva”, a bácsi meg csak hall-

gatta, és azt sem tudta, mi történik a színpadon. Ennek ellenére nagyon-nagyon élveztem az előadást, minden szót értettem, és így a történet sem hagyott nyugodni. Ez egy mondatban összefoglalható: van egy pár, akiknek Figaro, a borbély segít közel kerülniük egymáshoz. Van benne erkélyjelenet, cselszövés és happy end.

Bár mi, fiatalok nem igazán szeretjük az operákat, ez egy abszolút kivétel volt, mert érthető, komikus, de mégsem unalmas előadást láthattunk. Minden szünetben vártam, hogy mi fog kisülni belőle, mikor felmegy a függöny. A legjobb élményem mégis az volt, mikor a plakáton látottra hasonlító srác odajött hozzám, és sevillai borbély módjára megborotvált. Persze életlen borotvával, de azért elsőre kicsit megijedtem.

Ennek ellenére az operaelőadást csak ajánlani tudom mindenkinek. A színház továbbra is a legjobb dolgok közé tartozik, ez nem kétség.

Muhari Márton Manó, 9. A

Diákhimnusz

A 7. A osztály egyik irodalomóráján azt a szorgalmi feladatot kapta, hogy írja át Kölcsey Ferenc Himnuszát saját ötlete alapján. Halmi Kíra a következő verssel lepte meg osztályát.

ISTEN, ÁLDD MEG A MAGYART
JÓ SOK TANULÁSSAL,
NYUJTS FELEJE TANKÖNYVET,
HOGY OKULJON HALADÁSSAL.
BALSZERENCSE, KIT RÉGEN VÁG,
HOZZ RÁ VIG FELEVET,
MEGTANULTA A DIÁK MÁR
A SOK HASZNOS ESZERVET!

SZENTJEINKET MUTATÁD
TEMPLOMUNK SZÉP KEPEIN,
ÁLTALUK NYERT BOLDOGSÁG
KALAZANCI BERKEIN.
S MERRE SERCEGNEK TOLLAI
PIARJSTÁS DIÁKNAK,
ISKOLÁNK HŰ TANULÓI
MEGBARÁTKOZÁNAK.

ELŰNK TUDÁS MEZEIN
JÓ JEGYET SZEREZVÉN,
FÖLDRAJZ GYÖNYÖRŰ TAJAIN
CSOKIT ESZEGETVÉN,
S A LABOROK KÖDÉN TŰL
OH, BIOLÓGIA, FIZIKA,

DICSŐSÉGÜNK EL NEM MŰL,
VERSENYEK ES GLÓRIA.

HAJH, DE VISELKEDESÜNK MIATT
GYŰLT HARAG KEBLÜNKBEN,
S HAGYTAK KESERŰ NYOMOT
A KRETABAN S LELKÜNKBEN,
MOST ANGOL ES HITTAN DOGÁVAL
FENYEGETTEK MEG FEJÜNK,
MAJDI IRODALOMBÓL A HIMNUSZT
PAPIRRÁ VETETTÜK.

HÁNYSZOR PAPOLT MINÉKÜNK
A TANÁROK SEREGE,
GONDOLATINK S EMLÉKEINK
MEGFAGYVA, ELVESZVE!
HÁNYSZOR GONDOLT NAGYOKAT
BARÁTUNK ES TÁRSUNK,
S ELVESZVE AZ INFOKBAN
LETT EGYESÜNK ES KÁRUNK..

BUJT A MEGFÁRADT S FELE
KAR NYŰL SZOBÁJÁBAN,
SZERTE NEZETT S NEM TALÁLJA
HELYET AZ ISKOLÁBAN.
EMELETRE HÁG ES FÖLDSZINTRE SZÁLL,
BÁNAT ES KÉTSÉG VAN VELE,
IZZADSÁG LÁBAINÁL,
ES DAMOKLESZ KARDJA FELETTE.

KÖNYVTÁR ALLOTT, MOST
KÖNYVHALOM,
JÖKEDV S ÖRÖM NINCSEN MÁR,
NYOMOTT KEDV ES KOMOLY GOND
AZ MI KORÁBBAN VÁRT.
JAJ, AZ EDES PIHENÉS NEM VIRŰL
A ROSSZ JEGYEK TENGERETŐL,
KEMÉNY HAJTÁS NEDVE CSORDUL
A DIÁKOK SZÉP SZEMEBŐL.

SZANJ MEG, ISTEN, BENNÜNKET,
KIT GONDOK GYÖTRENEK,
NYUJTS MIFELENK TANKÖNYVET,
HOGY FENYEZZÜK ELMENKET.
BALSZERENCSE, KIT RÉGEN VÁG,
HOZZ RÁ VIG FELEVET,
MEGTANULTA MÁR A DIÁK
A SOK HASZNOS ESZERVET!

SZEGED, 2017.
NOVEMBER 5.

„Lókaka, lókaka” – tanulható a versírás?

Március 22-én este egy rejtélyes alak érkezett a kollégiumba. Sokan laudeturral köszöntek neki, és amikor találkozott vele a reggeli misén, már biztosak voltak abban, hogy egy távoli városból érkező szerzeteshez van szerencsénk. A másnap azonban felülírta a számításainkat. A titokzatos, szőke, göndör hajú férfiről kiderült, hogy Magyarország egyik legismertebb és legolvasottabb költője: Lackfi János.

Érkezése iránt olyan nagy volt az érdeklődés egyes osztályokban, hogy a dísztermet kétszer is csordultig megtöltötték a diákok: a harmadik órában Boldog Zoltán, míg az ötödikben Zsova Tamás tanár úr beszélgetett a költővel.

A franciául is kiválóan tudó Lackfiről kiderült, hogy édesanyja és édesapja is költők, sőt doktori címmel is rendelkezik, emellett 17 évig tanított egyetemen. Ennek ellenére meggyerő közvetlenséggel, mindenki számára érthetően beszélt a versírásról és középiskolai éveiről. „Kicsit olyan voltam magyarórákon, mint egy duzzogó szerelmes, és néha megsértődtem, ha a tanár nem engem szólított fel” – tudhattuk meg egyik anekdotájából.

„A halott költő a jó költő, mert nyugodtan el lehet mondani, hogy mit gondol” – válaszolta az életrajzhoz való viszonyát firtató kérdésre Lackfi játékosan, de mégis megpróbálkozott a feladattal, hogy néhány fontos momentumot kiemeljen az életéből. Egyik ezek közül, hogy nagycsaládos apukaként rendkívül fontosnak tartja a gyermeki látásmódot műveiben is, amelynek segítségével egy fára akadt nejlonzacskóban is megláthatjuk a szépséget. De ugyanilyen fontosnak tartja, hogy a kreatív írás híve, és ezzel együtt nem szereti, ha túlmisztifikálják az ihlet fogalmát, mert az minden normális szakmához és mindennapi tevékenységhez kell. A vers- és prózáírásnak a jelentős része véleménye szerint megtanulható, és fontos a hozzá a szorgalom. Krúdy Gyula például sohasem ment el otthonról addig, amíg meg nem írt 17 oldalt, tudhattuk meg Lackfi Jánostól. A Facebook meglátása szerint leginkább abban segít a költőnek, hogy „jobban viszik a könyveit”, bármenyire is kiábrándító is ez a hozzáállás.

A hivatalos rész után sokan dedikálták a költővel szöveggyűjteményüket, de még ennél is többen fényképezkedtek vendégünkkel, aki a program lezárta után felöltötte futballmeztét, és megmutatta, hogy nem csak a verslábakkal bánik kiválóan, és nem csak néhány költői érzékenységu diák szívébe tud bombagólt löni.

Kortárs

Itt van immár az agy, Lackfi János maga!
Itt derék szavával (nem rizsa, nem dara!);
Ékesen betűzi apa-galibáját,
Sok nehéz aranyrím perzseli a száját!

Több zenész, mint kottatartó

Idén rendezte intézményünk a jubileumi, X. Tavaszi Gitártalálkozót március 10-11-én. Március 9-én pénteken minden lehetséges energiánkkal készen állt a nyitásra. Dísztermet rendeztünk be mérnöki pontossággal, lakberendezőnek is ínyére való átgondolással, valamint előkészítettük a regisztrációt az aulában, így minden helyszín készen állt arra, hogy fogadjuk az eddigi legnépesebb gitáros sereget. 21 művészeti iskolából érkeztek hozzánk, többek között Pécsről, Budapestről, Békéscsabáról és a vajdasági Zentáról.

Eljött hát a szombat. Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgatónő nyitóbeszéde után kisorsoltuk a malaclapó téli sapkából a kezdő iskolát.

A jubileumi alkalmat különböző előadókval és egy meglepetés-koncerttel tettük emlékeztetéssé. Visszahívtunk olyan gitárosokat, akik valaha nálunk játszottak zeneiskolásként, de immár közép- vagy felső fokon folytatják tanulmányait zenészként. Az egyik díszvendég a Pavlovits Dávid által vezetett Szegei Guitar Orchestra volt. Színvonalas és érdekes hangszerezésű darabjait olykor különleges effektek kísérték, melyekre a közönség halk felszisszenéssel reagált – elismerésképpen. A koncert zárását valóságos hangorkán uralta, amely mégis szelídséget sugárzott.

A Guitar Orchestra tagjai között fedezhettük fel olyan tanárokat is, akik egyúttal a találkozóra érkeztek növendékeikkel, vagyis a tanári feladataik mellett egyben koncertező művészekké váltak. Ez nem kis inspirációt jelent a jövő gitáros növendékeinek.

A szombati nap zárásaként megtörtént a díjak átadása, ahol minden résztvevő gitáros a zsűri által kiosztott dicséretben, kiemelt dicséretben és nívó minősítésben részesült. Milyen jó volt látni tanáraikkal együtt a díjak átadásánál kivonuló gitáros csapatokat! A résztvevő iskolák számára jubileumi ajándékunk a Szabó Géza szegei ötös által tervezett emlékérem volt. A maratoni távlatban mért szombati gitárparádé után vasárnap elérkezett a zenekarozás napja, amely teljesen más hangulatban telt. Gyorsan kialakítottuk a gyakorló termet, ahol a pécsi, kozármislenyi, budapesti és szegei piáros gitárosok tanáraikkal együtt közösen gyakorolták be a délutáni koncert műsorát. A közös próba során szükségünk volt minden kreativitásunkra, mert olyan népes csapat gyűlt össze, hogy kevésnek bizonyult a kottatartó állvány.

Közösen szólaltattunk meg reneszánsz táncokat, csörgő ritmushangszerek kíséretében, majd Haydn tánca következett. Ezután fénysebességgel átugrottunk a Csillagok háborújába, azon belül is Mos Eisley városába, és eljátszottuk a híres swinget, a Cantina Band témáját.

Intézményünk vonónyalábjait kioldottuk, majd a gitártalálkozó végén rövid búcsúzást követően engedélyt adtunk a felszállásához a kozármislenyi, pécsi és budapesti szövetséges hajóknak, akik ezután fénysebességre kapcsolnak, és hazatértek a saját birodalmukba...

Szalkai Sándor

LACKFI JÁNOS: ÖRÖKKÉVALÓSÁG

mindketten tudják, pár perc múlva
a presszó ajtajában futnak össze,

Kényszer? Betegség? Kényszerbetegség

„...s az iskolába menvén, a járda peremén,
hogy ne feleljek aznap, egy kőre léptem én...”

Radnóti Miklós lírai vallomását a hazaszeretetről mindannyian ismerjük, és nem tartjuk kényszeresnek a fenti viselkedést, hisz mindannyian teszünk ehhez hasonlókat. Általában a normális, kicsit bogaras, beteges viselkedés és maga a betegség között soha nincs éles határ. Sok szó esik napjainkban a „másság” tolerálásáról, sőt elfogadásáról. Mégis mi az, amit érdemes megfontolnunk, illetve tudnunk a kényszerekkel, a kényszerbetegséggel kapcsolatban?

A kényszerbetegség lényege, hogy újra és újra jelentkező kellemetlen képzetek vagy gondolatok (kényszergondolatok) mellett, állandó késztetések vagy cselekedetek (kényszercselekedetek) vannak jelen. A kényszergondolatokat a betegek kórosnak érzik, szenvedést, szorongást okoznak számukra, s védekezni próbálnak ellenük.

A szorongás csökkentésének, a félelmet keltő helyzet vagy esemény elkerülésének eszköze a kényszercselekedet (például kézmosás, rendrakás, különféle ellenőrzések, számolás, megérintés).

A beteg tüneteinek súlyossága változó lehet. A korai stádiumban a beteg még képes lehet kényszereit saját akaratlagos irányítása alatt tartani. Általában tisztában vannak azzal, hogy viselkedésük ésszerűtlen, irracionális. Ez a felismerés egyfajta félelmet kelt bennük, arra gondolnak, hogy más emberek „bolondnak” tartják őket, emiatt igyekeznek leplezni viselkedésüket. Ugyanezért vonakodva fordulnak orvoshoz is. Súlyos esetben a kényszeres tünetek a páciensek napjának nagy részében jelentkeznek, így akár munkavégzésükben, mindennapi teendőik végrehajtásában, normális életvitelükben is akadályozhatják őket. A betegek többsége azonban ugyanúgy él, mint mások, csak ez sokkal több energiájukba kerül.

A kényszerbetegség diagnózisa

A kényszerbetegség diagnózisának felállításához szükséges, hogy a kényszergondolatok és az ezek által keltett szorongás csökkentésére végzett kényszercselekvések jelen legyenek. Ahhoz, hogy a diagnózist kimondhassuk, a tüneteknek legalább két héten keresztül fenn kell állniuk, és a kényszeres tünetek naponta legalább egy órát kell, hogy kitegyenek, vagy jelentős mértékben zavarják a normális életvitelt.

A típusos tünettartalom felismerése általában viszonylag könnyű, azonban gyakran társulhatnak szövődésként depressziós tünetek, évszavarok, alkohol- vagy droghasználat, valamint a szorongásos kórképek közül a pánikbetegség, különféle fóbiák, melyek elfedhetik a típusos tüneteket.

Leggyakoribb tünetek:

- fél attól, hogy beszenyez valamit vagy ő maga lesz piszkos;
- fél, hogy elront, tönkretesz valamit vagy megsért, megsebesít valakit;

- fél a hibázástól;
- fél, hogy nem megfelelően viselkedik;
- kényszeres késztetést érez a rendre, szimmetriára;
- túlzott bizonytalanságtól, kétségektől szenved.

A kényszerbetegség leggyakoribb területei:

- mosás, takarítás
- ellenőrzés
- rendrakás, elrendezés
- gyűjtés és felhalmozás
- számolás és ismétlés.

Gyógyulási esélyek:

A betegség lefolyása általában krónikus, visszatérő jellegű. Kezelés nélkül az aktív periódusokat csak enyhe tünetekkel jellemzett, esetleg tünetmentes időszakok követhetik, azon-

ban spontán gyógyulás nem valószínű. Fáradtság, stressz hatására a tünetek felerősödhetnek és gyakoribbá válhatnak. A gyógyszeres kezelés és a viselkedésterápia a betegek mintegy kb. 60%-ában hoz lényeges javulást; együttes alkalmazásuk esetén ez még magasabb (kb. 80%).

A betegség előfordulási gyakorisága 2 %, vagyis 50 emberből 1 beteg lehet. A betegség fiatal felnőttkorban kezdődhet.

Mit tehet a beteg?

- *Nyugodjon meg, nincsen egyedül!* Ötven emberből legalább egy hasonló problémával küzd, nem fog megőrülni vagy megbolondulni.
- *Alaposan tárja fel orvosra előtt tüneteit.*
- *Ki kell tartania a javasolt gyógykezelés mellett.*
- *Meglátja, csökkenni fog a betegség negatív hatása, ha szembenéz félelmeivel és ellenáll kényszercselekedetei végrehajtásának.*

Mit tehet Ön egy kényszerbetegségben szenvedő másik ember érdekében?

- *Ne hibáztassa a szenvedő embert!* A betegségnek semmi köze a gyenge akarathoz.
- *Bíztassa a beteget, hogy szakorvosi segítséget keressen.*
- *Igyekezzen, nehogy részesévé váljon az illető kényszeres rituális cselekedeteinek.*
- *Normális, szokványos módon viszonyuljon a beteghez.*

Egy biztos: itt a tavasz! Egyre többet süt a nap. Örülünk az életnek!

Várom kérdéseiteket, visszajelzéseiteket.

Dr. Dénes Ilona

iskolaorvos

ilonadenes@hotmail.com

„Nem gondoltam, hogy olimpiai szám lesz a női kenu”

Molnár Csenge a 10. C osztály tanulója. 7 éve a kenuzás rabja, és nagyon szereti ezt a sportot úzni. Eredményei kimagaslóak. Nem túlzás azt mondani, hogy Magyarország egyik olimpiai reménységével beszélgettünk.

Miért a kenuzást választottad? Mi tetszett meg benne?

Lementem egy nyári táborba, nagyon megtet-

szett a sport, és ott ragadtam. Eleinte a fiúkkal versenyeztünk, nem is gondoltam arra, hogy egyszer olimpiai szám lesz a női kenu. Az edzést ugyanúgy el kell végezni, teljesen mindegy, hogy hányan vannak a mezőnyben, ha jó eredményt akarunk elérni.

A 2017-es szezonban is remekül szerepeltél, és több nemzeti versenyen is részt vettél. Hogyan értékelnéd ezt

az évet, és mit szólna az eredményekhez?

Nagyon jól kezdődött az év, nem is számítottam rá, hogy felnőtt világbajnokságon fogok szerepelni, elégedett voltam az eredménnyel. Ezt követően továbbra

is jól alakult az egész évem. Kijutottam az EYOF-ra (Európai Ifjúsági Olimpiai Fesztivál), ami számomra a legfontosabb verseny volt. Nagyon jól éreztem ott magam.

Az eredménynek is nagyon örültem, bár 200 méteren maradt egy kis hiánytérzetem. Az ORV-n (Olimpiai Reménységek Versenye) 6 számban indultam, itt 5 érmet nyertem. Örülök, hogy így zártam az évet.

Mik a céljaid?

A célom, hogy jövőre kijussak az ifjúsági világbajnokságra, és ott dobogós helyezést érjek el.

Esetleg van példaképed, aki ösztönöz a nehezebb napokon? Ha van, miért pont ő?

Példaképem Kolonics György a kenuzásához való hozzáállása, szeretete, alázata és szorgalma miatt.

Varga Sára, 11. C

Focistáink hírei

ARANY KUPA

Február 27-én rendezték meg az Arany Kupát az Arany János Általános Iskolában. Mindig meghívják iskolánk csapatát erre az eseményre, és az utóbbi években rendszeresen első helyen végeztünk rajta. Most „csak” másodikok lettünk, és csak magunkat hibáztathatjuk ezért. Nem baj, majd jövőre!

Játékosok: 7. A – Horváth Hunor, Kothencz Bertalan, Oroján Zsombor; 8. A – Horváth Benke, Jusztin András, Matos Tamás, Oroján Domonkos, Varga Zoltán; Edző: Bereczky András

SZEPI KUPA

Március 3-án rendeztük meg iskolánkban a Szepi Kupát újraélesztése után másodjára. Míg tavaly három iskola jött, az idén négyen neveztek, így velünk együtt már öt iskola küzdött a kupáért. Nagyon izgalmas meccsek voltak. Sajnos nem sikerült itthon tartani a serleget!

Játékosok: 7. A – Horváth Hunor, Tótpözsi Márk, Oroján Zsombor; 8. A – Horváth Benke, Jusztin András, Matos Tamás, Oroján Domonkos, Varga Zoltán; Edző: Tóth Károly

Úsztunk a boldogságban

Február 12-én iskolánk felkes csapata Hódmezővásárhelyen vett részt a Csongrád Megyei Úszó Diákolimpián. A számos hazai és nemzetközi versenynek otthont adó uszoda lelátója tömve volt a gimnáziumok tanulóival. Mindenki a legjobb tudása szerint szerepelt, és sulink diákjai három érmet is bezsebeltek.

Varga Réka (9.C) 100 méteres mellúszásban második helyen csapott célba, hajszálynival lemaradva az első helyezettől.

A 4x100 méteres lány gyorsváltó (Rauch Nóra, Jenei Kamilla, Varga Réka, Hajnács Lili) hatalmas csatában, mindössze 0,2 másodperces hátránnyal szintén ezüstérmet szerzett.

Hajnács Lili (10.C) 100 méteres gyorsúszásban mindenkivel gyorsabbnak bizonyult, így március 23-án képviseli iskolánkat az országos döntőben, amely szintén a vásárhelyi uszodában kerül majd megrendezésre.

LACKFI JÁNOS: ÖRÖKKÉVALÓSÁG

de ki se józanodnak, egyre nagyobb a hőség,
egyszerűen nem lehet nem sörözni,

ARANY-KÖPÉSEK

– Sumér városállamok: Úr, Urak...

– Ki volt Homérosz?

– Ő írta a trójai monda-kört...

– Hogy hívták Jézus édes-anyját?

– Mária Terézia

– Jézus horgászattal foglalkozott...

– A Bibliát két részre oszthatjuk fel: Ószövetség és Újbirodalom

– Sorold fel az első felelős magyar kormány tagjait:

– Görgy Artúr bűnügyi miniszter

Sajátos törvények a Tízparancsolatból:

– 6. parancsolat: Ne barázdáldkodj!

– 8. parancsolat: Féltestvéred házastársát ne kívánd!

– Ki volt az ókori görögöknél az alvilág istene?

– Agamemnón

Feleletben a tanár a Habsburg címerállat felől érdeklődik:

– Hogy néz ki a császári sas?

– Kerek? Kopasz? Csillogó?

– Melyik bibliai személyre igaz, hogy a Níluson kosárban találtak rá, a fáraó lánya nevelte fel?

– Maugli?

– Mi az az internálás?

– Amikor elviszik az embereket táborozni...

– Mihez hasonlít a lant?

– A hársfához...

– Ki volt Schmitt Pál után a köztársasági elnök Magyarországon?

– Diák: Kádár János...

– Nevezzen meg egy rokon népet!

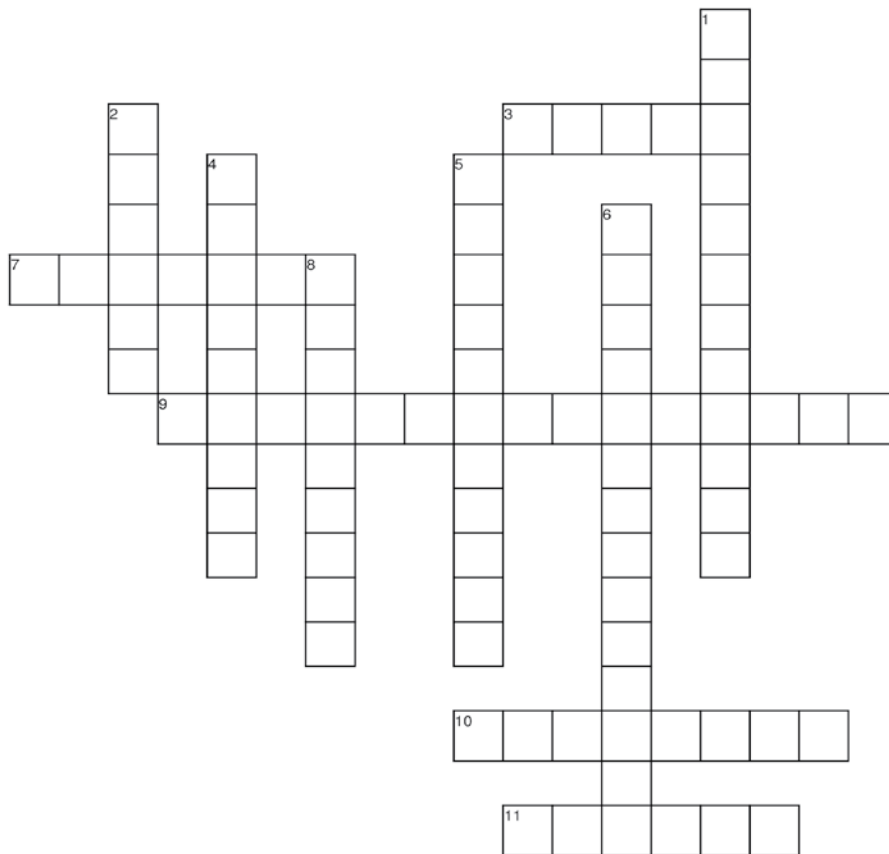
– A románok, ők még szomszédok is.

Papp Attila gyűjtése

Miről olvastál ebben a lapszámban?

Töltsd ki a keresztrejtvényt! Fényképezd le megoldást, és legkésőbb április 30-ig küldd el a piarfutar@szepi.hu címre! A megfejtők között 2 darab könyvet sorsolunk ki. A nyertesek nevét következő lapszámunkban közöljük.

Az előző lapszámban közölt rejtvény megfejtői közül a következő emberre mosolygott a szerencse: Tápai Anna, 11. B. A nyereményért keresse Boldog Zoltán tanár urat!

VÍZSZINTES

3. Ebből a városból érkeztek hozzánk németek.

7. Spanyolország ezen részén is voltak diákjaink.

9. A címlapon lévő kép eredetijének alkotója.

10. A síturázók ide utaztak.

11. Itt is jártak öregdiákjaink olcsó repjeggyel.

FÜGGŐLEGES

1. Kenus lány, akivel interjúztunk.

2. Így hívják a sevillai borbélyt.

4. Döntőbe jutott diákjaink ezen korszakkal kapcsolatban bizonyították tudásukat.

5. Kortárs költő, aki nálunk járt.

6. Ilyen nemzetközi zenei esemény is volt nálunk.

8. Ezen a kupán is jártunk.

GERGÉ BÁ' HASZNOS TANÁCSAI GYERGYÓBÓL.

Édes Ecsém! Én csak asszondom, hogy:

1. Ne kérj tanácsot attól az úrtól, aki télen is kalapba jár.

2. Ha ittál, rágd meg..., sohase bánod meg!

3. A kicsi gyermek nyomja a térgyedat, de a

nagy gyermek nyomja a szüvedet.

4. Aki sűrűn osztja a tanácsot, attól gyéren kapsz kalácsot.

5. Amelyik fejérnép az arcájára pirosítót tesz, abból jó feleség sohasem lesz.

6. Több bajt okoz az, ami a szájadon kijő, mint ami azon bemenyen.

7. Kinek félre áll a

kalapja, annak hig az eszetokja.

8. Ahol sok az esz, ott sok a bolondság es.

9. Az asszonynak s a macskának benn, a férfíúnak s a kutyanak künn a helye.

10. Kinek korcsma a tanyája, annak pokol a házatája. Amment!

Székelység 1940/1.

Szegedi piaristák • öregdiák-találkozó

ÁPRILIS
28.

k é p e s l a p

